Ч. 22 (11.276). Львів, вівторок 31. січня 1928 Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Отаманщина.

Львів, 29. січня 1928

Маркантним, характеристичним явищем нашого післявоєнного життя є отаманщина, себ-то своєрідна, на українському ґрунті вирощена анархія. Особова дисципліна, чинник ладу і порядку, почуття громадської відповідальности, єрархічна законність, — все те, на чому спирається і чим тримається громадянство, пропадає й занапащується. На перший плян виступає нестримний, хвальковато задирчастий індивідуалізм, розгойдана кучерява воля, суґґестивна меґальоманія. Певність себе, широкий рот, сороката фраза, кантоваті лікті, брехня і демагогія, підзорливість, кидана на адресу дійсних чи уявних противників, проти заслужених людей, проти цілих орґанізацій — ось засоби, якими користується отаманщина. Девізою її: погуляти! Загальна справа, добро громадянства, вищі цілі є чужі для отаманів й отаманчиків. Головне, щоби особиста матеріяльна і „духова" ненажерливість його була насичена, щоби його честолюбивість була заспокоєна, а все інше дурниця, нісенітниця.

Отаманщина вродилася, чи радше відродилася в породових болях великої революції на Европейському Сході. В каламутній баюрі революційних відпадків, в анархічній розперезаности гнилим болотяним квітом розцвіла буйна отаманщина. І на протязі кількох літ вона шугала від краю до краю, виводячи свій дикий, кривавий танець, розбуджуючи найнижчі інстинкти, поки не дала в руки противників арґументу проти „української анархії", поки не довела країни до руїни, поки в куряві своєї гульні не втопила молодої волі.

Здавалосьби, що помилки, що екстраваґанції отаманщини будуть наукою для нас, що тільки послух і дисципліна, підпорядкування особистих справ й інтересів інтересам вищої індивідуальности громадянства, загалу, народу будуть у будуччині керму[...]ти думками і вчинками українських діячів і робітників.

Та даремні надії. Отаманщина, ця суспільна пошесть, є інфекційна, заразлива, як кожна більша недуга. Це вже не суспільне каліцтво, не рана, але пошесть, яка поширюється, скаженіє, і то тим більше, чим податливіший для неї ґрунт.

Російські комуністи, в крови здавивши українську державність під покришкою, що вони не давлять свободолюбних аспірацій українського народу, але що вони розправляються з українською анархією, з українською отаманщиною, з бандитизмом, дуже добре розуміють, яке значіння має та отаманщина для ослаблення їх противників і ворогів. На Вел. Україні отаманщині воєнній вони протиставили отаманщину голоти, щоби розложити українське село, підточити і підірвати українське селянство, як основний пень, як стрижень українського самостійництва. Не менше широко почали вони защіплювати отаманщину на українському ґрунті поза межами своєї території, щоби розсадити укра[...]ку єдність, розторощити суцільне українське громадянство. Як гриби по дощі почали заявл[...]ися початково окремі „пролетарські" отаманчики, а згодом явилися вже й цілі партії, які кожну нагоду використовують для поширення розкладу, для поглиблення розвалу. А за „пролетарськими" рядами показалися і служиві людці „націоналістичного" походження, всякі „партії праці" й інші годованці, які завели отамансько-демаґоґічний танець.

В парі з процесом, що йшов від Сходу, відбувався анальоґічний процес від Заходу. І тут повстали хрунівські отамани, „пасовані" на лицарів розкладу в закамарках дефензиви. У відданій службі в користь пославших їх, вони підгризають моральні коріння українського громадянства.

Ця отамано-анархія двох супротивних, але в основі споріднених струй, ця морально-суспільна прірва захопила в свій нестримний крутіж і поодиноких діячів національного табору. Особливо яскраво бачимо ту моральну слабкість, ту громадянську хиткість, ту честолюбиву розперезаність підчас теперішніх виборів. То тут, то там виринають самозванчі кандидати, то тут, то там зривається отаманщина, підриваючи всяку орґанізацію, всяку дисципліну, розриваючи вже й так підточену єдність національного фронту. А мотивом тієї отаманщини: особиста амбіція. Нехай гине все, нехай пропадає безслідно, щоби тільки х або у міг носити титул посла до польського сойму.

Виходячи з чисто особистих мотивів, часто з особистої ненависти до виставленого кандидата, з охоти зашкодити йому, отаманчики прикриваються ширмою „волі народа", „натиску низів", „неможливістю знехтувати покладанням у них довірям" і т. і. Одні, як мандруючі горшкодраї, їздять і випрошують принагідні підписи, з печатками яких-небудь сільських установ, другі скликують своїх (довжних) клієнтів і жаліються перед ними, що їх „заслуги знехтовано", що їх „громадянського стану не оцінено", а треті виступають на вічах, роз'їжджають по читальнях і „благають народ", щоби їх „не обтяжував Голгофтою мандату". А все те робиться на те, щоби за всяку ціну, per fas et nefas, „prawem чи lewem" дійти до мандату.

Ця мандатоманія, ця виборча розхристаність, ця отамансько-анархістична невгомонність може нам принести величезні шкоди. Розбиті на безліч партій, груп, гуртків, підірвані „безпартійними" кандидатурами вирощених повітових чи інших отаманчиків в добі виборчого плебісциту дамо хіба доказ громадянської дегенерації, виставимо перед світом свідоцтво політичної вбогости, скарлуватіння громадянської думки, розпорошення на атоми. Потураючи безвідповідальній отаманщині само громадянство буде пропаґатором зневіри в масах, а тим самим замісць розвитку і тужавіння збірної думки і волі, ми ще доживемо страшної хвилі повного розкладу і затрати всього того, що є прикметне для зрілого громадянства. Байдужно ставлячись до отаманства, ми даємо йому змогу проводити процес розкладу і занепаду, а наслідок того буде хіба такий, що здезорієнтована, розбита і розпорошена суспільність як червивий овоч впаде на землю, щоби її розтоптав чобіт противника.

Тому до боротьби з анархією, з отаманією, з особистими амбіціями, з громадянським бандитизмом за єдність громадянства, за його суцільність, за моральне здоровля, за політичну зрілість!

Що твориться в Еспанії.

(Від нашого кореспондента.)

Париж. 24. січня 1928.

I.

Політичні й соціяльні програми й принципи — не абсолютні, незрушимі й вічні, проголошені політичним божеством з хмар синайської гори. Це проминаючі й минущі знаряди боротьби за ліпше й повніше, засібніше й краще життя й істнування даної групи людей і кляси, народу, нації — змінні й змінювані відповідно до обставин і кожночасної потреби. Тверда й незворушена в їх творенні й перетворюванні одна тільки їх вихідна точка: розуміння інтересу, матеріяльного передовсім, морального зараз-же потім, своєї групи. Ця вихідна точка тай одночасно, коли хочете, ця оконечна мета — єдине тривке в калєйдоскопі політичних програм і суспільних принципів. Усе інше — предмет змін і перемін.

— Вірність святим переконанням молодечих літ? Ви глузуєте? — казав Залізний Канцлер — я готовий двацятьчотири рази на добу корінно змінити свої найсвятіші переконання, як тільки обставини будуть змінятися стільки разів...

Натомісць незмінною і на ціле життя твердою й тривкою осталася Бісмаркови його вихідна точка, що була одночасно й цілевою точкою його зусиль: інтерес німецького народу зєднятися в Соборну Німеччину тай могучість тієї Німеччини, як знаряд достатнішої, обильнішої, повнішої участи кожного сина німецької землі в розділі дібр земських.

Ще один доказ того, як можна користуватися соціяльно-політичними принціпами й ідеалами в боротьбі народу до визволення від чужинецького визиску, дав оце, на днях, зачудованому світові еспанський диктатор, генерал Прімо де Рівера.

II.

Дикататор цей, з іменем якого звязана per nefas, бачимо, назва „фашизму" еспанського, видав уже постанови і заповідає ще нові, проти яких підіймаються живі, завзяті протести з чужини, особливо з Анґлії, і за нею з Америки. Завівши в Еспанії монополь нафти, генерал приготовляється змонополізувати всі промисли, змонополізувати — себто знаціоналізувати, ні менше, ні більше.

Історія ця заслугує уваги.

Від давен Еспанія, виснажена кольоніяльними виправами й війнами, не використувала сама своїх питомих джерел багацтва й добробуту. Ціле останнє століття, в пору великих промислових розвитків, Еспанія оставалась бідною матеріяльно, приниженою морально.

Не такою бідною, безнадійно бідною, правда, як наша тісніша Батьківщина, і далеко-далеко не такою притоптаною й приниженою, та все таки безмірно біднішою й нещасливішою від Анґлії, Франції, Німеччини, то-що.

Чужинецький капітал використував природні богацтва Еспанії. Копальні, залізниці, трамваї, то-що — все те перейшло в руки чужинців, французів, анґлійців, німців, американців. Наприклад на казочно богате Ріо-Тінто, на одно з джерел богацтв всесвітнього капіталу, одержала концесію Анґлія.

Парляментарний режім, який в Еспанії осягнув був ще вищий щебель звироднілости й зіпсованости ніж де-інде в Европі, був одною з найбільш надійних підвалин еспанської нужди і чужинецького визиску країни. Поклав цьому режімові конець генерал Прімо де Рівера. Він вивів Батьківщину з політичного приниження, а тільки вона під його рукою трохи очуняла, як уже вона напружилася, щоби й економічно стати паном у своїй хаті. Коли такий Китай підіймається проти чужого визиску, то чому не підіймалась би Еспанія?

III.

Підем цей нікому не неожиданий. Нічого природнішого. Колесо повертається. Італія діждалася своєї черги, Еспанія ладиться до своєї і вже бачить її прихід.

Це просоння Еспанців вразило чужинців як годі неприємніше — чужинців, тоб-то передовсім безпосередно заінтересованих у визиску країни, а далі — також міжнародніх фінансових капіталістів взагалі.

Влучені перші монополізацією нафти великі анґльо-саксонські нафтові посередники спинили були довіз і продажу нафти в Еспанії: цим бойкотом вони думали покласти на вколішки невигідного генерала. Прімо де Рівера відповів їм, заключаючи угоду зі СРСР і замовляючи в Баку потрібні Еспанії нафтові продукти. За монополем нафти підуть інші монополі.

Уряди інтерессованих держав імовірно будуть протестувати проти постановлених Директорією фінансово-господарських мір, які одночасно є й мірами величезної соціяльної й міжнародньої ваги. Можливо також, навіть імовірно, що Директорія все таки не посунеться аж до експропріяцій на зразок більшовиків. Але що Еспанія, відповідно до поступів у своєму національному підемі, хоче бути господинею у себе дома, — хто може їй це заперечити? Хто — їй у цьому перешкодити? Вона видвигнулася вже зі своєї політичної кволости й економічної нужди. А в міру того, як вона вибивається зі своєї біди й бідноти, вона щора[...]енше схильна працювати на чужинецьких акціонарів і визискувачів.

IV.

Дивно, справді дивно й нежданно сплівся в далекій від нас Еспанії інтерес соціяльно-економічний народу з інтересами політичного визволення нації від чужинців. Ще дивніше сплелися там соціялістичні по своїй суті засади державного монополю й промислової націоналізації з діяльністю диктатури людини, родом своїм і світоглядом абсолютно чужої соціялістичним чи комуністичн. партіям і заходам. Прімо де

Рівера — аристократ, мало того, він — те, що в нас, за старими польськими романами називають „львом сальоновим". Він барашкував по сальонах ціле своє життя, аж до хвилі, коли господарське й політичне приниження Батьківщини вивело його з просоння і заставило взяти владу в руки. І крок за кроком, від випадку до випадку, від міри до міри він у свойому розвиткові дійшов до тих самих по суті засад, з яких інші голови і інші діячі виходили, коли організували соціялістичний рух. Дивні діла рук Господніх, недостежні стежки!

Чи конець кінців націоналізація індустрій дасть Еспанії (як і іншим країнам) справжній добробут, і чи таким шляхом вона збережеться в ході будучности людства — це інше питання. Але це вже нині певне, що одиницям і родинам, народам і націям, доведеним чужинцями до жебрацької торби і зведеним до рівня паріїв на рідній землі, — націоналізаційні міри з усім, що з ними звязане (експропріяція, то-що) — далеко-далеко не такі страшенні, як народам і клясам визискувачів.

Ми знаємо краї — поза Еспанією! — де нема буквально ніодної богатої людини, де немає навіть людей середно засібних, де нема не тільки великих земельних власників, а навіть середніх, де директори банків (sic!) позичають нині 10 злотих, аби дати жінці на завтрішній обід, і. т. і., бо всі, буквально всі, добра богатої природою країни відають чужинецькі володарі. Невже справді думаєте, що краям таким націоналізаційні міри такі страшні, як прим. вони страшні англійським, французьким, а навіть польським і російським капіталістам, бюрократам і визискувачам?

В. Панейко.

Процес за шпіонажу в Москві.

Апостольський адміністратор житомірської римо-католицької дієцезії на лаві обвинувачених.

Дня 24. січня п. р. почався у Москві в Військовій Колегії Найвищого Суду СРСР великий і сенсаційний процес проти прелата Скальського, що був апостольським адміністратором житомірської епархії, займаючи рівночасно становище настоятеля Олександрівського костела в Києві. Прелатови Скальському закидує акт обвинувачення контрреволюційну діяльність і шпіонажу (§ 54. карного кодексу СРСР).

В радянській пресі находимо обширне обговорення акту обвинувачення, а також коментарі до нього. Коментарі для нас менче цікаві. Натомісць цікавішим є сам акт обвинувачення. Ним ми покористуємося для інформації наших читачів. Мотиви обвинувачення прелата Скальського такі: По жовтневій революції все польське духовенство на території СРСР спрямовувало свою працю й енергію на підтримку ворожих СРСР імперіялістичних держав, зокрема ж керуючих кляс сучасної Польщі. Що в часі мінського і ленінградського процесів проти польських священиків з епископом Цепляком на чолі виявилася контрреволюційна та шпіонська діяльність польського католицького духовенства на території СРСР. Ще яскравіше виявилася антирадянська робота того духовенства в тій шпіонській діяльности, яку розвивали на території СРСР розвідчі органи польської републики. Участь духовенства в тій роботі потверджує також письмо ксьондза Федуковича, висланe ним свого часу до Ватикану.

Навівши такі вступні твердження акт обвинувачення переходить до формулування закидів проти прелата Скальського. Отже „діяльність Скальського почалася по підписанні ризького договору, коли до Києва прибула польська місія. Обвинувачений увійшов з нею в тісні звязки і пізнами літами вів контрреволюційну роботу, приймаючи й виконуючи доручення польської місії. Радянська влада впала на слід шпіонської діяльности прал. Скальського, коли в ночи перед 11. лютого 1926 р. прикордонний відділ ДПУ затримав в часі переходу кордону УСРР з Польщею ксьондза Петра Ловейка. Цього останнього вислав на територію УСРР нелегально в 1922 р. другий відділ генерального польського штабу. Ловейка знав добре Скальський як адміністратор житомірської дієцезії і давав йому як і іншим ксьондзам, що переходили таким-же способом кордони всякі доручення та посилки. Маючи тісний звязок з польською місією в Києві прал. Скальський намагався на основі припоручення місії утворити організацію, що малаб за завдання „турбуватись про зберігання та єдність поляків" і завербував до контрреволюційної роботи старших польських учителів. При допомозі учителів, яких мала фінансувати польська місія, повинен був обвинувачений зорганізувати поміж реакційної польської інтелігенції спілку для будучих виступів проти радянської влади. Ця організація мала кілька відділів, а саме: інструкторсько-резервний, внутрішній і політичної розвідки, мала карну і судову секції та гурток у справі привчування дітей і молоді виконувати релігійні обовязки й обряди. Для внутрішніх зносин мала організація свій власний шифр. Формально стояв на її чолі житомірський епископ Дубовський, що живе тепер у Луцьку (Польща), а фактично проводив нею прал. Скальський.

Скальський видавав численним особам з тієї організації посвідки, на основі яких вони діставали в польських консулятах документи для виїзду до Польщі. За посередництвом місії комунікувався Скальський з численними польськими офіціяльними діячами у Польщі. Стільки з акту обвинувачення. Тепер дещо з опублікованих зізнань прал. Скальського. Отже радянська преса подає ще перед розпочаттям процесу, що прал. Скальський признався в слідстві до протирадянської діяльности (гляди „Вісти" з 19. січня п. р.).

„Коли встановлено державні кордони, — зізнав о. Скальський — луцько-житомірська епархія опинилась на двох територіях — українській і польській. Епископи, що виїхали з польською армією, яка відступила, лишились на території Польщі, звідки кермували громадами України. Це в свою чергу приводило до переходів через кордон та до переводження національно-патріотичного впливу, як наслідку тяжіння наших дієцезій до епископів, що перебувають за кордоном і підтримують польську державність. Ось чому — стоїть далі у зізнаннях о. Скальського — наперекір навіть постановам енцикліки Льва VIII. з 1890 р., в якій говориться про те, що „церква має бути абсолютно льояльна до державного ладу і форми влади та що священик обовязаний служити державі в розумінні оборони її прав і ладу, маючи на оці обовязок попереджувати державну і громадську безпеку" — ні я, ні мої товариші цього відносно радянської влади не виконували. З тим, що польський уряд мав і має потяг на Правобережну Україну, сперечатись не доводиться і цілком природно, що поляки пробували здійсняти тут свій вплив".

Розправа, як сказано, почалася в Військовій Колегії Найвищого Суду СРСР у Москві дня 24. січня ц. р. Ведеться вона при замкнених дверях. Проводить розправою Ульріх. Обвинувачує старший помічник прокуратора при Найвищому Суді СРСР Катанян, боронить обвинуваченого прелата Скальського член московської колегії оборонців Карякин.

На виборчому фронті.

ПЕРЕДВИБОРЧИЙ ПІДГОТОВЧИЙ РУХ У КРАЮ.

СОЛОТВИНА.

В дні 1-го січня п. р. відбувся Пов. Нар. Зїзд Українського Нац.-Дем. Обєднання в Солотвині. Доооколичні села явилися громадно на Зїзді. З 17 сіл прибуло понад 150 учасників. Зїзд отворив в год. 1-ій попол. голова Пов. Нар. Комітету д-р Чорненко. До президії обрано: Богославця Мик., Купчака Вас., Галяка Мик. і д-ра Комаринського (як секретаря). Делегат Центрального Комітету п. Корчинський Іван виголосив реферат на політичні й організаційні теми. В дискусії забирали голос: д-р Чорненко, Сибунчик Дмитро, Купчак Дмитро й ін. Всі заявилися за одноцілим народнім фронтом в рядах Національного Обєднання. Д-р Чорненко повідомив присутніх, що обїзджатиме села з вічами і розділив працю. В год. 6-ій замкнув він короткою промовою цей Зїзд.

ЖОВКВА.

Дня 3-го січня п. р. відбувся Пов. Нар. Зїзд УНДО в Жовкві. З доооколичних сіл явилося понад 200 селян. На Зїзд прибули як делегати з Центрального Комітету зі Львова пп. Лішинський Іван і Корчинський Іван. Отворив Зїзд в само полудне голова Пов. Нар. Комітету д-р Михайлівський. До президії увійшли: о. Гумецький, сел. Матвійсів Яків, Рудник Андрій і Грозик Володимир (як секретар). Реферат про політичне положення українського народу виголосив п. Лішинський Іван. Делегат Корчинський Іван говорив на організаційні і виборчі теми. Від селян львівського повіту і львівського Повіт. Комітету говорив Карпинець Михайло. В дискусії висловилися всі за Українським Нац.-Дем. Обєднанням та заявили, що підтримуватимуть лише одинокy народню партію УНДО. Збори висловилися проти кирилників з УНС-а і сель-роба, що жирують у жовківському повіті. Вибрано новий Повіт. Комітет на чолі з д-ром Михайлівським. В год. 4-ій покінчено наради.

ЯРИЧІВ.

Дня 4-го січня п. р. відбувся Народній Зїзд УНДО в Яричеві. Присутніх на салі було понад 100 осіб. Як делегати зі Львова приїхали пп. Лішинський Іван і Корчинський Іван. В год. 12-ій отворив Зїзд голова Комітету о. Содомора Олександер. До президії ввійшли: о. Демчук, Григорій Тарa і студ. Паславський (як секретар). По рефератах вибрано Пов. Комітет на чолі з о. Содоморою. Зїзд закінчився в год. 4-ій попол.

ЩИРЕЦЬ.

Дня 5-го січня п. р. скликано Повіт. Нар. Зїзд УНДО в Щирці. З 27 громад повіту явилося понад 150 учасників. До президії увійшли: о. дек. Стернюк, Кордюк Тимко і Хомин Михайло. Про політичне положення українського народу говорив делегат зі Львова п. Лішинський Іван. Про організацію і програму УНДО говорив делегат п. Корчинський Іван. В дискусії забирали голос численні селяни і всі висловлювалися за одним національним фронтом в рядах УНДО.

ТЕРЕБОВЛЯ.

Дня 10. січня п. р. відбулося передвиборче жіноче віче з рамени УНДО в Теребовлі. На вічу явилося понад 600 людей (жінок і мужчин) з теребовельського повіту а то з сіл: Могильниці, Остріввця, Янова, Застінoча, Гумниск, Ласковець і ін. Віче почала гарною промовою п. Мохнацька, голова Союзу Українок і член Пов. Ком. УНДО в Теребовлі. Реферат про виборчу реформу до сойму і сенату і про становище УНДО до виборів виголосила п. Бляжка Баранова. Другий реферат про політичне становище жіноцтва у виборах — виголосила п. Ольга Богачевська. Оба реферати зробили на присутних велике враження. Віче привитав від Повітового Комітету Обєднання його голова д-р Заплітний, напятнуючи розбивання одноцільного фронту зі сторони лівих. В дискусії забирали голос пп. Карпінська з Остріввця, якої короткі а переконуючі слова стрінули присутні горячими оплесками. Опісля промовив селянин Крушельницький, який коротко і ядерно схарактеризував і напятнував кирилну роботу з рамени лівих груп. По ухваленню цілого ряду резолюцій — віче одноголосно заявилося за кандидатурою п. Бляшки Гаврисевич Баранової до сойму і вислало письмо з відповідним домаганням у тій справі до Центр. Ком. УНДО у Львові.

ОКРУГ 47 (ЯРОСЛАВ).

Невдача москвофілів.

Дня 27. І. п. р. скликала була „Гал. Руска Нар. Орг." передвиборче віче до Ярослава, на котре кілька днів перед тим спрогади намовляли селян. Делегатів прибуло 30 душ. В останній хвилі довідалися про віче українські селяни з міщани і прийшли громадно до салі „Ям Харузім", щоби почути також програму „русских". Віче отворив о. Юрчакевич і запропонував до президії господ. Кульчицького і Гросика. З нашої сторони поставлено на предсідника п. Тучапа Василя, на заст. пр. п. Йоахима Лісевича, а на секретаря п. Гасина. При голосуванні на президію внесення о. Юрчакевича не одержало вільного голосу. Серед одушевлення всіх зібраних вибрано українську президію. По рефератах рішено всіми присутними голосувати на українську листу й поборювати якубудь іншу листу, що розбивала би наш одноцілий фронт тут на окраїнах. О. Юрчакевич з цілим „інтелігентним" штабом „бежал".

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 48. (ПЕРЕМИШЛЬ).

Сяніччина.

Дня 19. п. м. відбулося в день Йордану велике передвиборче віче під голим небом у с. Семушові. Віче влаштувало УНДО. Промовляли кандидат на посла **В. Подубинський**, селянин з Дубрівки Руської та інші селяни. Проводили вічем селянин Черепанка Михайло, селянин Старус Михайло а секретарював Ядчишин. Вічевики рішили йти до виборів під прапором УНДО-ия та віддати всі голоси на листу його кандидатів. Роботу інших кирилних політичних груп присутні напятнували. — На день 21. п. м. скликали москвофіли передвиборче віче до Сянока. Відкрив його адвокат д-р Шатинський. Головний реферат виголошував редактор „Голосу Народа" Яблонський зі Львова. По нім прийшов до слова сел. Подубинський та вказав присутним селянам на всю облудну й кирилну роботу москвофілів та взагалі відкрив селянам очі на те, що це за пани ті Шатинські та Яблонські. Наслідок промови був такий, що москвофіли розвязали віче та заповіли довірочну нараду на пополудне.

ОКРУГ 49. (САМБІР).

Самбірщина.

В останіх днях відбувся по селах Самбірщини ряд передвиборчих віч: 19. І. п. р. відбулося передвиборче віче **в Сільці**. Проводив о. Дмит. Качмар і Ол. Кишакевич. Реферат про політичне положення та конечність одноцілого фронту виголосив о. Юліян Татомир з Луки. По оживленій дискусії віче подавляючою більшістю голосів заявилося за програмою Українського Нац.-Дем. Обєднання і одноголосно висловило бажання, щоби УСРП злучилася також в одноцілий національний виборчий фронт. — Дня 19. І. ц. р. відбулося віче **в Черхаві**. Реферат про політичне положення та вагу наближаючихся виборів виголосив інж. Ом. Вец зі Самбора. Присутні по оживленій дискусії заявилися за одноцілим національним фронтом репрезентованим Українським Національним Обєднанням. — В селі **Сприні** відбулося віче дня 20. І. ц. р. проводив зборами місцевий парох о. Крайчик В. Про політичне положення реферував інж. Вец зі Самбора. Всі присутні заявилися рішучо за програмою УНДО. — Дня 22. І. ц. р. відбулося віче в **Блажеві**. Про політичне положення та вагу соймових виборів реферував інж. Вец зі Самбора. Підчас дискусії завівав інж. Вец до одноцілого національного фронту, проти чого заявився соц.-рад. агітатор довголітній студ. Головей, однак дістав добру відправу від свідомого місцевого селянина Гурана. Загал заявився за одноцілим національним фронтом. — Дня 20. І. п. р. пополудні відбулося віче в **Городищі**. Проводив зборами гром. Рудницький і студ. Бандрівський. Про конечну потребу солідарности при виборах і потребу одноцілого фронту реферував о. Юліян Татомир з Луки. По переведенім дискусії всі присутні заявилися за одноцілим національним фронтом репрезентованим Українським Нац.-Дем. Обєднанням. Маже на всіх передвиборчих вічах в Самбірщині селяни висловлюють свій жаль

що всі українські партії не утворили спільного бльоку і взивають УСРП до спільної виборчої акції з УНДО-ним.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 51. (Львів).

Любачівщина.

Дня 29-го грудня м. р. відбулася в Любачеві довірочна нарада, скликана Повітовим Комітетом УНДО. В нараді взяло участь 275 делегатів з 62-ох сіл, представником Центрального Комітету був п. Іван Лішинський. Нараду відкрив короткою промовою д-р Ст. Ардан, адв. в Любачеві, після чого вибрано Президію, в склад якої увійшли: о. Косенко як голова, п. Малич Степан і п. Кульчицький Богдан як секретар. Делегат Центрального Комітету п. Лішинський привитав присутніх від проводу партії і виголосив реферат про політичне положення українського народу по обох боках Збруча. При кінці свого реферату делегат основно обговорив справу виборів до сойму і сенату і представив велику вагу масової участи нашого народу в тих виборах по стороні Українського Нац.-Дем. Обєднання. Після реферату виявлялася жива дискусія. По дискусії виголосив реферат д-р Ардан і пояснив присутнім виборчу ординацію. По внесках і запитах на котрі відповідав п. Лішинський, відспівано національний гимн, на чому нарада покінчилася. На нараді вибрано Повітовий Виборчий Комітет.

ВИБОРЧИЙ ОКРУГ 52. (СТРИЙ).

Долинщина.

Перед тижнем завязали польські партії в Долині повітовий безпартійний комітет співпраці з урядом, на чолі якого став суддя Петро Ричак. Комітет цей має на ціль обєднати всі польські партії в одноцілий фронт і розпочав у повіті сильну агітацію, творячи свої гуртки по селах і місточках. Він підтримує роботу хрунівського УНС-а, а тепер розпочав акцію також в тім напрямку, щоби створити ще одну партію, а саме партію інвалідів, яких відпоручник їздив дня 28. I. ц. р. до воєводи Борковського. Кандидат інвалідів буде правдоподібно поставлений на листі санаційній, хоча з другої сторони є змагання виставити окрему листу інвалідів, щоби розбити українські голоси. До союза інвалідів належить досить поважне число членів. Приймаючи, що під відповідною пресією будуть голосувати з ними також всі ті, що побирають ренти по погиблих мужах, сподіються польські патріоти відібрати нам в той спосіб около 10.000 голосів. Виборчу агітацію за УНС-ом веде в Долинщині, як і всюди, поліція і це найгірша для цеї партії реклама. На листі УНС-а з долинського повіту мають бути уміщені: Микола Тисяк, бувший громадський комісар в Долині, Н. Лешко громад. секр. в Долинщі, К. Захаріясевич, упр. школи в Турі Великій та громад. комісар з Дуби коло Рожнітова. Щоби звязати руки учительству і завдалегідь унеможливити йому якунебудь виборчу акцію, пороблено на всіх учителів українців доноси до Інспекторату, що вони ведуть протидержавну виборчу акцію, агітуючи в користь опозиційної партії УНДО.

В Долинщині відбувся в рамени Українського Нац.-Дем. Обєднання цілий ряд віч, як в Вербіжі, Турі Великій, Белеєві, Максимівці, Мізуні і Рахині, які, не зважаючи на польські і унсівські затії, всі закінчилися одноцушною поставою селянства по стороні Українського Нац.-Дем. Обєднання.

Дня 2-го січня ц. р. відбулося в Турі Великій передвиборче віче з рамені УНДО-ня. На вічу був присутний делегат Повіт. Комітету д-р Горбовий. Число учасників около 200 селян. Слід зазначити, що в Турі Великій помірно найбільше запустила свое коріння хлібоїдщина, репрезентована упр. школи Захаріясевичем, правдоподібним кандидатом УНС-а, його зятем Коцком і гром. секр. Калінуном. Всі три згадані особи прийшли на віче в товаристві якогось зовсім чужого молодого поліцая в цівільному стані, так що згори можна було сподіватися авантури. Початкові викрики чесної трійці підчас реферату д-ра Горбового успокоїла зразу різка постава промовця і всього селянства. Після того говорив прелегент більше як пів години при повнім спокою і захопленню авдиторії. Аж по цілковитому здемаскуванню хлібоїдщини та сельробів і по закликy до одноцілого фронту під прапором УНДО урвався терпець трьом хлібоїдам і згаданому поліцаєві, який почав вимахувати перед обличчям п. Коцка руками, фінгуючи бійку, що було даним знаком для коменданта постерунку, який сейчас розвязав віче. Ця самоволя поліцейщини мала несподіваний для хлібоїдів ефект, бо нарід розійшовся з віча в повнім душевнім підйомі і з обуренням на хрунівську трійцю. Моральна побіда УНДО-ви в Турі Великій була повна.

ВІЦЕПРЕМ. БАРТЕЛЬ НЕ КАНДИДУЄ.

Львів, 30. січня 1928.

Вчора приїхав до Львова віцепрем. Бартель. На політехніці на зборах професорів виголосив віцепрем. реферат на тему політ. і господарського положення краю. Опісля у воєвідстві приймав делегації. Делегація львівського безпарт. бльоку співпраці з урядом просила віцепрем. Бартеля, щоби позволив зголосити свою кандидатуру до сойму у львівськім окрузі. Віцепрем. Бартель відповів, що взагалі не кандидуватиме з ніякого округа. Вечером віцепрем. Бартель виїхав до Варшави.

ВОЄВОДА БОРКОВСЬКИЙ НЕ КАНДИДУЄ.

Львів, 30. січня 1928.

Зачувати, що предложення висунення кандидатури воев. Борковського з тернопільського округа упало. Воєвода Борковський взагалі не буде кандидувати до сойму.

АРЕШТУВАННЯ ДОЦЕНТА ЯГАЙЛОНСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ.

Краків, 29. січня 1928.

У звязи з арештуваннями, які переведено в Кракові на припоручення надзвичайної комісії для боротьби з надужиттями, арештовано теж доцента ягайлонського університету Вол. Козубського. Говорять, що мають послідувати нові арештування.

ПРИСУД НА КС. СКАЛЬСЬКОГО.

Варшава, 29. січня 1928.

Пат подає з Москви, що в закінченні процесу проти ксьондза Скальського прокуратор піддержував обвинувачення за контрреволюційну діяльність і шпіонажу в користь Польщі. Тому, що обвинувачений допустився тих злочинів ще перед амнестією, оголошеною з нагоди 10-ліття жовтневої революції, прокуратор поставив внесення, щоби замість кари смерти приморовити 10-літню вязницю і позбавити горожанських прав на 5 літ.

Найвищий трибунал признав усі піднесені закиди доказаними і засудив кс. Скальського на 10 літ вязниці й утрату горожанських прав на 5 літ.

Польські газети подають, будьто би кс. Скальського звільнено від закиду шпіонажі.

ПІДПИСАННЯ ЛИТ.-НІМ. ПАКТУ.

Берлін, 29. січня 1928.

Нині закінчилися литовсько-німецькі переговори підписанням розємного пакту.

КОМУНІСТ — МІНІСТРОМ ЗАКОРД. СПРАВ.

Осльо, 29. січня 1928.

У Норвегії уступив уряд, повалений лівицею парляменту. Тепер прийшло до порозуміння між опоз. партіями. Президентом кабінету є лідер правого крила соц. демократів землевласник Горнеруд. Ніби для зрівноваження його впливів віддано портфель міністра закорд. справ професорові історії на університеті в Осльо Е. Булеві, визначному провідникові норвежських комуністів. У Норвегії соціялісти і комуністи видають спільний парт. орган. Крім того склад кабінету цікавий ще тим, що міністром хліборобства є доковий робітник, ресорт господарства припав золотникові і ювілерові, пекар є міністром торговлі, а вчитель міністром краєвої оборони.

ФРАНЦІЯ ПЕРЕГОВОРЮЄ З СРСР.

Париж, 29. січня 1928.

„Журналь" подає, що Поанкаре в розмові з амб. Довгалевським заявив, що взаємини в СРСР. можуть бути привернені, коли СРСР пошанує міжнар. конвенції і понехає рев. пропаґанду та управильнить відшкодування не лише для власників повичок, але й для всіх франпузів.

БЛАЗКО ІБАНЕЗ ПОМЕР.

Париж, 29. січня 1928.

У Ментоні у віллі Монтаня Роза помер знаний еспанський письменник Блазко Ібанез. При смерти був син Зиґфрид, що приїхав з Еспанії з трьома лікарями. Блазко Ібанез родився 1869 р. Літературну діяльність начав як журналіст, був парл. послом з республ. партії.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

Дальші зізнання Атаманчука.

Четвертий день розправи (субота, 28. ц. м.) зачався з майже одногодинним опізненням. Зацікавлення публики не менше, як попереднього дня. Саля заповнена в цілости. На лаві обвинувачених сам Атаманчук, що відповідає на питання предсідника.

Предс.: Коли ви вибралися до кіна „Палас" у дні 19. жовтня?

Обв.: Коло 4-ої год., а вернув домів коло 9-ої.

Предс.: Чи ви вийшли тоді з дому з книжками, потрібними на курсах?

Обв.: Ні, без книжок.

Прок.: Чому на обставину вашого довгого побуту у Стрию (безпосередньо перед утечею на Чехословаччину) ви не можете подати ніяких свідків?

Обвинувачений мовчить, а потім простує, що з Ів. Вербицьким зійшовся у Львові в жовтні 1926 (а не в листопаді, як зізнав попереднього дня) і тоді вони фотографувалися.

Прок.: З якого джерела походили ваші субсидії?

Обв.: Гроші діставав я від приватної особи, одначе виявити її не можу.

По кількох дрібних запитах питає прокуратор, чому Атаманчук не скінчив учит. семинарії, а записався на гімн. курси, на що дістає відповідь, що обв. хотів дальше студіювати, бо хотів конче мати гімн. матуру. Опісля пояснює щераз видуману історію з побутом у Київі і свої мнимі взаємини з Чернявським, при чому признає, що знає Київ, бо був там за українських часів. Поліція старалася йому неодно суґерувати, але історія з Чернявським — це його видумка.

Прок.: А в такому разі чому ви самі себе обтяжували?

Обв.: Я робив це для тої особи, яка мене удержувала, аби фіктивним Чернявським заслонити її. Поліція робила на мене натиск і конче хотіла знати, з чого я жив, тому я видумав Чернявського як того, що нібито давав мені удержання.

Після того Атаманчук відповідав дальше на цілу низку запитів прокуратора. Каже, що ще в 1923 р. хотів дістатися на Чехословаччину, що фотографувався звичайно двічи в році і ці фотографії роздавав знайомим і близьким, але дотично своєї фотографії між паперами Пішчинської не може сказати нічого, бо не розуміє, яким робом вона там попала.

Прок.: Коли ви зійшлися близче з Вербицьким?

Обв.: В жовтні 1926 р. у Львові.

Прок.: Чи між вами була близька приязнь?

Обв.: Приязню того не можу назвати, але це було гарне відношення, наче за військових часів. Це було добре знайомство. Тому ми, як товариші з війська, спільно й фотографувалися.

З черги обвинувачений вияснює, що він не писав до Дерлиці по мобілізаційну карту, тільки просив його про те устно, а писав до нього за медом; тимчасом зі слова „медом" зроблено в актах „мобіл.".

На питання, чому обв. занедбувався на курсах, чому ходив по вулицях, відповідає, що ходив на курси тільки на математику й літературу, а позатим мав час. Щодо грошей, то діставав їх в золотих або в долярах від одної особи.

По кількох маловажних запитах прокуратора обв. оповідає ще, що був у кіні „Палас" з Дерлицею, а про вбивство кур. Собінського вичитали другого дня в газетах. Очевидно, що тоді про це й говорили.

Запити д-ра Новака-Пшиґодзького.

Д-р Пшиг.: Як з вашими студіями? Чому ви подали, що скінчили гімназію в Київі? Де ви служили і які функції мали в Українській Армії?

Обвинувачений оповідає щераз про свою науку, а щодо війська, то каже, що служив у самбірських частинах при артилерії.

На запит, чи обв. віруючий і чи ходив до церкви, відповідає: Так.

Д-р Пшиг.: А чому вас в Стрию ніхто не бачив у церкві?

Обв.: Може й бачив, я не знаю.

Д-р Пшиг.: Яку суму ви діставали з відомого вам джерела?

Обв.: Діставав по 30 і більше золотих місячно в золотих або в долярах. Гроші я діставав від травня 1925 до січня 1927.

Д-р Пшиг.: Хто дав вам гроші на дорогу, як ви виїхали зі Львова.

Обв.: Та особа, що мене утримувала.

На дальший запит, чи трактував науку поважно, обв. притакує, а щодо науки в дні 19. жовтня, то опустив її, бо Дерлиця платив за нього білет до кіна, а він не хотів йому відмовити.

Д-р Пшиг.: Коли і де читали ви про арештування Атаманчука в Станиславові?

Обв.: Про це читав я ще в Стрию.

Запити оборонців.

Д-р М. Волошин: Чи і коли ви рішилися виїхати з вашою нареченою на Чехословаччину?

Обв.: Ще в 1926 р.

Д-р Вол.: Чи про це знали Гречаки?

Обв.: Так, знали.

Д-р Волошин: Чи приїхавши до Гречаків, казали ви про те, що вас поліція переслухувала і підозріває в убивстві кур. Соб.?

Обв.: Ні, ні одним словом.

Зачинає ставити питання д-р Шухевич, аж тут з лави присяглих підноситься голос, що вони не розуміють. На це звертається д-р Волошин до предсідника, аби він звернувся до лави присяглих... Предсідник перериває і каже, що він знає свою задачу і що лава присяглих його (д-ра Вол.) добре зрозуміла. Це відноситься до найбл. оборонця, тому він просить його говорити голосніше.

Д-р Шухевич: Скажіть нам, як то було з тою видумкою особи Чернявського? Чому ви, замісць щось таке видумувати, не відмовили взагалі своїх зізнань?

Обв.: Бо я боявся репресій поліції і тому сфінґував цілу історію.

Д-р Шух.: Як то було з тим револьвером, що ви його купили у Вірстюка?

Обв.: В Долині представила мені Ольга Гретчак Вірстюка. Я увійшов з ним у розмову і потім просив його добути для мене револьвер з уваги на те, що в дорозі я боявся в лісах вовків і іншої дичини. Він приніс мені револьвер і продав за 35 зол.

Д-р Шух.: Як ви мешкали у Львові?

Обв.: Я спав разом з Джулем в кімнаті, що була одночасно спальнею, їдальнею, кухнею і т. д. на одній канапі. Кімната була в сутеринах.

Д-р Шух.: Чи не питали вас на поліції, що платив вам мнимий Чернявський по 150 зол. місячно?

Обв.: Нині собі не пригадую.

Зізнання Івана Вербицького.

По короткій павзі зачалося переслухання другого обвинуваченого, **Івана Вербицького.** Підчас його переслухання обв. Атаманчук сидить на своїм місці на салі.

Ів. Вербицький, пристойний шатин, нижчий від Атаманчука, убраний дуже огляднo, на запит предсідника каже:

— **До співучасти в убивстві кур. Собінського не признаюся. До Української Військової Організації я не належав. До шпіонажі — признаюся.**

Опісля оповідає на запити предсідника таке: Від листопада 1918 служив в Українській Армії, до якої вступив, маючи 16 літ. Дослужився ранги хорунжого. До кінця березня 1926 р. був у Чехословаччині, де здав матуру. В березні приїхав до краю думаючи, тут доповнити матуру, бо чеська була неважна. З нареченою стрінувся в тому ж році, але до Долини виїздив, аж як освідчився її родичам.

Про свою шпіонську діяльність каже отсе: Після приїзду до Львова зайшов до Акад. Дому, де пізнав „Мілька", який намовив його до шпіонажі. Хто такий „Мілько" в дійсности — не знає. По довгих намовах обвинувачений згодився і став пересилати листи, револьвери то-що. Сходився також в певних місцях з людьми.

Предс.: Чи це шпіонажа? Це подобає на У. В. О.

На питання предсідника каже, що „Мілько" дав йому до переховання ще газову маску, фільми і картки. Дня ... йому 12. січня, а 17. січня його вже арештовано.

Предс.: А знаплений у вас знак військових формацій?

Обв.: Про це не знаю нічого.

Роля Мих. Гука.

З черги обвинувачений оповідає, як то „Влодко" (Михайло Гук, що недавно помер наслідком револьверового атентату) висдав його до Лодзі. Не казав йому, що там має робити, тільки казав узяти собі помешкання, а він уже приїде сам до Лодзі і з ним усе обговорить. Обвинувачений думав там записатися на матур. курси. Гроші на дорогу дістав від Гука („Влодка"), який сам небавком зявився в Лодзі.

Потім предсідник питав обв., чому він просив Дзіся, аби йому дав мобіл. карту, коли він фотографувався з Атаманчуком, хто такий „Сорока" і чи обв. уживав псевдоніму: „Березовський". Обв. відповідає на всі ті питання. Псевдоніму „Березовський" не уживав ніколи. Пінчинської Володимири в Кракові не знав і не мав з нею нічого спільного.

З черги предсідник відчитує два листи „Березовського", найдені у Пінчинської. Оба писані симпатичним чорнилом, оба мають розвідочний характер. Обв. заперечує своє авторство. Чому найдено його адресу у Пінчинської, не знає.

Предс.: Стан. Мончинський, що сидів з Колодієм у краківській справі, візнав, що „Березовський" — це ви.

Обв.: Про це не знаю нічого.

Заряджено півгодинну перерву.

По перерві.

По павзі розпочалися дальші допити обв. Вербицького.

Предс.: На що вам були потрібні мобіл. карти?

Обв.: Гук просив добути йому кілька таких карт. Тому я звернувся до знайомих, що мали такі карти.

Предс.: Коли ви пізнали Атаманчука?

Обв.: Ще в Галицькій Армії. Потім стрінувся з ним в 1925 р. у Львові, а фотографувався з ним у жовтні 1926 р.

В дальшому ході розправи предсідник відчитує ріжні місця з листів обвинуваченого до своєї нареченої і питає, що вони мали означати. Обвинувачений пояснює ті місця.

Предс.: Що ви робили 19. жовтня 1926 р.?

Обв.: Того дня був я пополудні в Єзуїтськім городі, а потім був з ріжними товаришами. Моя сестра робила тоді з Бадівським математичні задачі. Памятаю, що я робив того дня тому так добре, бо коли другого дня повиходили надзвичайні видання газет з описом убивства кур. Собінського і в місті був великий рух, то він говорив з товаришами, що за убийником будуть шукати між українцями. Тому і вбилося йому все те в память, що робив того і попереднього дня.

Предсідник відчитує знов ріжні місця з листів обвинуваченого до нареченої, питаючи за ближчими поясненнями. Це забирає дуже богато часу, бо листи поміщені між паперами й горами актів, що лежать на столі перед трибуналом. Обвинувачений пояснює чергою ріжні місця зі своїх листів.

Потім предсідник переходить до змісту двох карток, висланих обвинуваченим до нареченої дня 19. жовтня 1926. В першій з них обв. писав, що „їде через Долину на Перемишль", а в другій є таке місце: „Не можу відважитися"... Обв. пояснює це так, що мав виїхати до Лодзі, але хотів ще скочити до нареченої в Долині, а потім виїхати через Перемишль до Лодзі. Дотично слів „Не можу відважитися" обвинувачений каже, що тоді він був з нареченою трохи погнівався і не знав, чи може титулувати її, як передше.

В дальшому предсідник відчитує ріжні місця з пізніших листів обвинуваченого до нареченої (з листопада 1926), на які обв. дає пояснення.

На тому переслухування Вербицького перервано до понеділка.

*

Ролі між поодинокими оборонцями розділені так:

Д-р **Шухевич** боронить Атаманюка, Королюкову і Дерлицю;

Д-р **Старосольський:** Вербицького Івана, Михайла й Ольгу.

Д-р **Волошин:** Головінського, Яр. Гретчака й Ольгу Гретчак.

Д-р **Давидяк:** Явницьку, Ковалиська і Віретюка.

Д-р **Ганкевич:** Матийціва, Дзіся і Дзьобу.

Д-р **Павенцький:** Стефанишина і Дармохвала.

*

В справозданні з розправи в 21. ч. „Діла" зайшла помилка остільки, що керманичем шпіонської централі в Кракові, як зазначено в актах, був не Грешак, а Волошак.

НОВИНКИ.

— **Сороколіття лікарської праці.** Дня 28. січня п. р. минуло 40 літ лікарської праці відомого в нашому громадянстві і вельми заслуженого на громадсько-політичному полі діяча д-ра **Івана Куріаца**, теперішнього голови Надзірної Ради Видавничої Спілки „Діло" і члена Ц. К. Українського Нац.-Дем. Обєднання. Українське Лікарське Товариство у Львові обійшло цей ювилей свого найстаршого і найбільше заслуженого професійного товариша дуже святочно, підносячи йому прегарно виконану артистом Ковжуном адресу. З нагоди ювилею пересилаємо Достойному Ювилятови свій щирий привіт і ми та бажаємо, щоби його зразкова і важка громадянська праця, гармонійно звязана з професійною лікарською, стала взором для молодого покоління наших лікарів.

— **Заява.** Заявляю оцим, що вибору на чоловому місці в окрузі виб. ч. 47 зрікаюсь і кандидувати не буду. Підтримую кандидатуру о. Ліщинського. **Михайло Зубрей.**

— **Небесні птахи...** Арештували бувш. рахункового поручника Бурчинського, що почав свою карієру в Вильні ще 1922 р., де просидів 12 місяців за любов для мистецтва: хотів украсти образ Тиціяна (?) із тамошнього собору. За той час він став скромніший і переїхавши у Львів пробував дістати посаду в промисловім банку: вніс туди прохання з усіма документами, які на жаль, були ним пофальшовані. — Арештували каварняного танцюриста Фріда, який пробував заробити на платі своєї берлінської товаришки, спроваджені ним до Львова до кавярні „Де ля Пе". Фрід задержав Бавманівній плату за 10 днів і пашпорт, а викручувався в слідстві, що робив це для її добра. — Львівський бляхар Стрихач, 19-літній молодець, почав свою професію не високо, від дахів, а від пивниць, де крав сусідам ріжні предмети.

— **Любовні трагедії.** У будинку м-ства військ. справ у Варшаві 23-літній „плютоновий" Глембоцький застрілив 25-літню бюрову машиністку Софію Кравчукову і себе. Кравчукова була замужна і кохала свого мужа, а Глембоцький у ній закохався. — У Романівці (Теребовельщина) підчас заручин парубка Гнатова із дівчиною Мизюківною, стріляв до Гнатова із заздрости його суперник Фарботник, але не влучив його.

— **Світова всячина.** Рурські шахтярі заявили, що почнуть 1-го мая страйк, коли до цього часу не дістануть підвишки. — За 2 роки на Кубі переселилось 12.000 осіб; земельний фонд увесь вичерпаний. — [illegible] міліція і кондуктори трамваїв учаться есперанто. — Спол. Держави устами Юза заявляють, що відтягнуть військо з Нікарагуї, коли тільки там настане спокій. — У Ню-Йорку запанувала неждано велика студінь: 18 степенів; є багато жертв. — Новим латиським мін-ом закорд. справ є Бальодіс. — Популярний в Америці публіцист Шют пропонує поставити при виборах на президента жінку Куліджа. — Президент Мексику буде відтепер сидіти на своєму становищі не 4 роки, а 6; так рішив сам теперішній президент Каллєс. — Еспанія віддає офіціяльно Кубі трофеї здобуті підчас еспансько-кубанської війни. — У Будапешті помер директор опери Кери; пів години пізніше його жінка скінчила самовбийством.

Передвиборчі віча і збори.

ОКРУГ 52. (СТРИЙ).

Дня 1. II. ц. р. велике повітове віче в Сколім.

Дрогобиччина.

Передвиборче віче 1. II. ц. р. Східниця.

Калущина.

Передвиборче віче 1. II. ц. р.: Рожнітів.

Турчанщина.

Передвиборчі віча: Дня 1. ц. р. Комарники; Дня 2. II. ц. р. Борння; дня 6. II. ц. р. відбудеться довірочна нарада в Болехові.

ОКРУГ 55. (ЗОЛОЧІВ).

Бережанщина.

Зміна порядку віч: В четвер, 2. II. ц. р. год. 10 рано Рогачин; год. 2-га Вулька; год. 6-та Куряни; Пятниця 3. II. ц. р. год. 12-та в пол. Нараїв під церквою.

Влом у „Дністрі".

Вчорашньої ночі 28. п. м. невідомо яким способом вломились до „Дністра" спеціялісти від залізних кас. Перерізали залізну штору, яка паде на двері і дістались без труднощів до двох підручних кас, де сподівались найти більшу готівку. У касах було тільки 600 зол. Цю суму вломники взяли собі як гонорар за свою нелегку працю. Обі каси виглядають як два великанські бики розрізані списами еспанських досвідчених тореадорів, або професійних різників. Залізні стіни, між якими находиться пісок, вигнуті як звичайна бляха від наших дахів. Стоїш і думаєш: чи не ті самі, що придумують таку залізну твердиню для гроша перед злодіями придумують також майстерне приладдя, щоби її можна здобути? Вогнетривкі каси, які не лякаються вогню, ждуть на вогонь роками, а вломники ждуть на них щоденно. Дуже характеристичний факт, що день перед вломом поліція попереджувала дирекцію „Дністра", що приготовляється влом; згодом цю осторогу відкликала. Видко, що поліція і дирекція „Дністра" не дуже вірили в такий „передбачений" влом і тому з кас не забрали навіть тих 600 зол., а в банку ніхто не зробив засідки на нічних щурів, яких можна було переловити.

Каси були обезпечені.

ОПОВІСТКИ.

Український Національний Хор Дмитра Котка в складі 3. осіб виступить: -го лютого — Стрий; 3-го лютого — Львів. 13 6 4-?

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:

Гусятин:

30. I. Катерина.

31. I. Маруся Богуславка.

Копичинці:

1. II. Шумі Маріца.

Театр по 1. II. загостить по всіх більших містах Галичини і Волині з репертуаром: Гейша, Катерина і Галька. 3-?

Проф. Олексу Грицишина з Долини просять негайно зголоситися або подати теперішню адресу до Дирекції української гімназії в Дрогобичі. 2-2

Закінчення обох курсів танців, яке мало відбутися 2. січня ц. р. відбудеться в середу дня 1. лютого ц. р. в годині 7·3 вечір. — Дня 2. лютого від год. 6. вечером починаються нові курси, від год. 9-ої продовжений курс. Senior n". В програмі науки: Slov-Fox, Flat-Charlestone, Yale, Англійський валець та інші новости.

В першу річницю смерти бл. п. Петра Гриньовського відбудеться в четвер, дня 2. лютого ц. р. Поминальне Богослуження за спокій душі, на яке рідних і знайомих запрошує — Жінка. 1383

Передплачуйте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.